
КНИГА 1
ZA
AQUA TERRA IGNIS AER
Академія Зодіак
Пробудження
Керолайн Пекхем
Сюзанна Валенті

КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ, СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

Академія Зодіак. Пробудження

Zodiac Academy: The Awakening

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: Zodiac Academy: The Awakening, Caroline Peckham & Susanne Valenti.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Дарсі

Я вже наполовину пролізла у вікно, коли завили поліцейські сирени.

Пауза. Вдих. Покрутити стегнами.

Віконце було крихітне, і металева защіпка впивалася мені в живіт. Але я недоїдала і мала впертість пітбуля. *Ти знайшов собі рівню, містере Вікно.*

Знову сирени.

Серце тривожно гупало у вухах. Я підвела голову: ванна кімната піді мною була знайома і моторошна водночас. Я не мусила цього робити. Проникнення зі зломом. Хоча, строго кажучи, нічого я не ламала.

Моя сестра була в таких справах *набагато* кращою. Але, може, саме тому тут була я, а не вона. Я хотіла довести, що теж можу. Тож, хай йому грець, я збиралася спробувати.

Сирени. Цього разу ближче. І ось уже думки понесли мене до тюремної камери. Потім я театрально ридала на лаві підсудних. «*Винна!*» хором виголосили присяжні, а тоді *бам*, і металеві двері гримнули перед самим моїм носом, а я обернулася до сусідки по камері, Патріс, з пузом завбільшки з пляжний м'яч і лиховісним блиском в очах.

Принаймні її добре годують.

Може, в'язниця і була відповіддю на мої молитви. Хоча Торі мене вб'є. Втім, чесно кажучи, вона й сама була за одну помилку від того, щоб опинитися за ґратами. У в'язниці ми були б си-

лою, з якою рахуються, королевами засуджених. Як Тельма і Луїза, якби не злетіли з обриву.

Нотатка на пам'ять: спитати Тор, чи тюрма годиться як план Б.

Поки що в'язниці в моєму списку справ не було. Усі чуття загострив адреналін і, заразд, трішечки страху.

Чи я впораюся?

Чи я справді просто нікчемна близнючка?

Я рішуче вдихнула. Найпевніше, ті копи їхали не по мене. Просто треба було поквапитися, про всяк випадок.

Я вперлася долонями в крижані кахлі й штовхнулася, стегна застрягли, а зад метлявся, мов прапор, звисаючи з тильного боку будинку. Темно-сині кінчики мого чорного як смола волосся маяли, як простирадло в бурю.

Штовх, покрутитися... *так!*

Я незграбно видерлася на унітаз і зіскочила вниз, мої пошарпані конверси торкнулися кахлів тихо, як повітря. Я дала собі хвилинку, щоб подумки відсвяткувати свій успіх, крутячи дупою під беззвучну мелодію.

У мене вийшло!

Я смикнула двері й шмигнула далі в будинок, який, я знала, стояв порожній, і все ж...

У грудях розтріпався й розплутався якийсь вузол. Під ногами скрипнула мостина, і цей звук ударив мені у вуха, як грім.

Піт на роботі. Тут нікого немає.

Від його імені в голові мене пройняв жорстокий холод. Ще три місяці тому цей будинок був домом для нас із Торі. Якщо це можна так назвати. Піт ніколи не вважав нас рідними. Ми застрягли тут на останній рік у прийомній сім'ї. А за день до нашого вісімнадцятиріччя він вигнав нас під зад, бо більше не мав права на державні гроші за те, що «доглядав за нами». Хоча

єдине, що він доглядав, це пляшку «Джека» і свій дорогоцінний п'ятдесятивосьмидюймовий телевізор.

Я прослизнула в кімнату, яка була нашою з Торі. Вже геть порожня. Більше прийомних дітей йому не дадуть, тепер, коли від нього пішла Дарла. Вона пішла десь за два місяці до нашого дня народження, і я не могла її в цьому звинувачувати. Він дуже зручно забув сказати про це нашій соціальній працівниці, а ми були надто близько до свободи, щоб здіймати галас.

Виносити з кімнати було майже нічого, крім двоярусного ліжка, яке було надто, чорт забирай, мале і надто, чорт забирай, принизливе для двох цілком дорослих дівчат. *Ой, я що, забула подякувати тобі за таке облаштування, Піте? Обов'язково подякую на виході.*

Я відкинула обережність і гучно перебігла кімнату. Притиснула долоні до стіни, обмацуючи, шукаючи. Я всміхнулася, коли знайшла потрібне місце, і серце підстрибнуло від надії. Я вчепилася в краї цеглини й потягла, кладка піддалася, і відкрилася маленька схованка, де ми з Торі ховали всяке.

Сягнувши всередину, я закусила губу від зосередженості, намацуючи те, що шукала.

Готівка. Цілий стос. Піт викинув нас із дому так рвучко і швидко, що ми не встигли її забрати. І не те щоб ми могли попросити Піта нам її віддати. Він спустив би її за одну ніч у місцевому казино. А ми ж збирали роками. Поки я крутилася, заробляючи на однокласниках, купуючи й перепродуючи їхній непотріб і забираючи собі різницю, Торі займалася чимось значно протизаконнішим. Вона ніколи не розповідала подробиць, бо не хотіла мене вплутувати, але я могла здогадатися, що це. Вона завжди поверталася додому в бозна-яку пору ночі й пахла бензином та адреналіном.

Мені було якось байдуже, звідки наші гроші. Ці гроші були нашим майбутнім. У цій дорогоцінній дірці в стіні лежало майже дві тисячі доларів. Досить на пів року оренди нашої квартири. Нехай вона й була смітником, але все одно краще, ніж холодний тротуар.

У вхідні двері постукали кісточками пальців. Сильно.

У мене все обірвалося всередині. Піт не мав друзів. Він був одинак. Невдаха.

Копи вже тут.

Пальці торкнулися купки грошей, і я згребла їх у кулак, затиснувши між пальцями, сподіваюся, все, що там було.

Почувся гуркіт: копи виламали вхідні двері. Ні, ні, ні, ні.

Із серцем у горлі я кинулася тікати так, наче мені підпалили дупу.

У кінці коридору розчахнулися двері.

— Стояти! — гаркнув чоловічий голос. Я озирнулася через плече і побачила лише дуло пістолета.

— Срань господня, не стріляйте! — Я з переляку врізалася в стіну і забила плече.

— Я сказав стояти! — заволав коп.

У відчаї я метнулася до ванної, гримнула дверима і засунула засувку.

Поки що не стріляли. Це ж добрий знак. Копи не стріляють у беззбройних дівчат-підлітків, правда ж?

Я запхала гроші в задню кишеню штанів, схопила зубну щітку Піта і вмочила її в унітаз. По той бік дверей щось гупнуло, але я вже наполовину пролізла у вікно, а щітка Піта вже стояла назад у підставці. Вона була варта тих п'яти секунд, які я на неї витратила.

Я протиснулася назовні й щодуху кинулася бігти до заднього паркана, де, я точно знала, сусідський ротвейлер вирив чи-

малу діру. Мене наздоганяли нові крики. Але вітер шарпав волосся, а легені розпирало від свободи. Це був чистий екстаз, він котився крізь мене, як наркотик.

Я уявила обличчя Торі, коли я розповім їй, що зробила з Пітовою зубною щіткою, і вже не могла дочекатися, коли почую, як вона сміятиметься. Я сумнівалася, що мені це вдасться. Зазвичай саме я регулярно перечіпалася через власні ноги, але не сьогодні, *хай йому біс*.

— Гей, стій! — Цього разу жінка-коп.

Моя мрія вмерла, а серце скувала крига. Я впала на клумбу й полізла в діру під парканом. Джинси зачепилися за гостру нижню кромку дошок. Дерево подряпало мені шкіру, і я скрикнула, чуючи, як наближаються кроки.

— Мені потрібні ці гроші, вони навіть не його! — крикнула я, і серце в грудях заголосило так само гучно.

Чиїсь руки схопили мене за щиколотки, і серце мало не вибухнуло. Я розстібнула пасок і тієї ж миті відчула це. Все. Гроші посипалися в багнюку, ковзнули по моїй подертій шкірі й попадали на землю.

Я не поклала їх у кишеню. Я запхала їх за клятий пасок.

— Ні! — Я хвицнула копа ногою, але вона не відпускала, впиваючись нігтями.

— Сержанте! — гукнула вона підмогу, і я бачила, як моє життя тане в мене перед очима. До біса тюрму, це жахливий план Б!

У повітрі пролунав грізний чоловічий голос, який прорізав мене, наче ніж: «*Відпусти її*».

Коп відпустила мене, і я подякувала щасливій зірці, видираючись навкарачки. Я озирнулася, але пара великих чоловічих рук уже згортала всі наші чудові зелені гроші в кульку.

Ти забираєш наше життя!

Я з усієї сили копнула паркан, кричачи від люті, а тоді розвернулася й побігла щодуху в протилежний бік.

Хто б не був той тип, він водночас урятував мою дупу і зруйнував мені життя.

Дякую, покидьку.

✦

Я пленталася на четвертий поверх до нашої квартири, вся в багнюці й люта як чорт на себе. Руки я запхала в кишені і промокла до нитки під зливою, яка поливала мене десять кварталів. У Чикаго були перепади настрою. Як не вітер, то дощ. Був вересень, бляха, у Спрінгфілді досі засмагали!

Я тремтіла: холод просочувався до кісток і робив усе тіло безчутним, окрім болю від утрати тих грошей і сорому за те, що я так нас підвела.

Я повернула ключ у замку й увійшла до сорокафутової студії з облізлою зеленою фарбою на стінах і голою цегляною кладкою, яка виглядала не по-хіпстерськи, а як недороблений ремонт.

Торі лежала, витягнувшись на дивані, і гортала телефон із зубчастою тріщиною через увесь екран. Вона хоч розжилася смартфоном, а я застрягла з «Нокією» з дев'яностих, яка вміла тільки дзвонити, наче *для цього* й існують телефони.

Я з театральним пихканням скинула шкірянку, і вона підвела очі, вигнувши брову. Вираз її обличчя змінився, вона вирвалася зі свого технологічного трансу і схопилася на ноги.

— Де ти була? — спитала вона, і в її оливково-зелених очах, точнісінько такого ж відтінку, як мої, блиснуло збентеження. Як і все в нас. Засмагла шкіра, повні широкі губи. Ми були дзеркальним відображенням одна одної, якщо не рахувати

темно-синіх кінчиків мого волосся. Може, тому ми часом і доводили одна одну до сказу.

Я жбурнула куртку на підлогу, не відповівши, і мене кортіло потоптатися по ній, але Торі різко вдихнула й показала на мене пальцем. Я глянула вниз і побачила, що поділ сорочки червоний від крові після катастрофи з парканом.

— Усе нормально. — Я зірвала сорочку й кинула її в пакет для сміття, який ми почепили у двофутовій кухоньці, де навіть тостера не було. Я проковтнула гордість і приготувалася розповісти Торі, як сильно я нас підвела. — Я вирішила забрати наші гроші в Піта, але приїхали копи. Я втекла... а тоді впустила гроші. — Я так злилася на себе, що гримнула кулаком по стільниці. *Незграбна ідіотка*.

— Це ж було дві штуки, — видихнула Торі.

— Знаю. — Я заплющила очі, сором з'їдав мене зсередини. Треба було не втрачати голови. Треба було щось придумати. Бо якщо не придумаємо, нам кінець. Ми змогли заплатити тут за кілька місяців тільки тому, що продали єдину цінну річ, яку мали, коли пішли від Піта. Сумочку «Гуччі», яку я помітила в секонд-хенді з позначкою «підробка». Піт не знав, що вона справжня, інакше вчепився б у неї своїми масними лапами за першої ж нагоди.

— Тебе бачили? — вимогливо спитала Торі.

— Так, — зітхнула я. — Піт, мабуть, поставив камери... або, може, сусід. Хтозна? Суть одна. Я все зіпсувала, і нам кінець.

— Вони не знають, де ми живемо, — задумливо сказала Торі.

— Але ж гроші, Тор. — Я гепнулася на протертий диван, який ми знайшли в провулку (так, усе настільки погано), і застогнала. — Як ми заплатимо за оренду?

Торі присіла на край дивана й штурхнула мене кулаком у плече, як завжди робила, коли хотіла сказати, що любить

мене. Торі не надто вміла в почуття, але це не означало, що їх у неї не було. І хоч мені часом хотілося трохи більше теплих обіймів, вона завжди по-своєму показувала, що їй не байдуже.

— Спокійно, Дарсі. Сьогодні вночі в мене робота. Після неї щось придумаємо.

— Справді? — Я з надією глянула на неї, очі круглі, як в аніме.

— Ага. — Вона всміхнулася, але я бачила, що вона досі засмучена через гроші.

Чорт, от якби я поклала їх у кишеню. Чому я завжди все псую?

Дощ стихав до мжички, западав вечір, і мій шлунок бурчав, вимагаючи вечері, якої він не отримає.

— Вибач, — зітхнула я, поки Торі дивилася у вікно на вулицю. — Але з цього вийшло й дещо хороше.

Вона глянула на мене через плече з цікавістю.

— Що?

— Я повозила зубною щіткою Піта по унітазу. І по обідку теж.

Її рот розтулився, а тоді вона вибухнула сміхом. Мій гнів нарешті вивітрився, мій сміх приєднався до її, і наша порожня квартирка бодай раз наповнилася чимось хорошим.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/the-awakening/